

ПРАВДА ПРО ГОЛОДОМОР УТВЕРДЖУЄ НАШІ НАЦІОНАЛЬНІ ПРІОРИТЕТИ

Віктор ЮЩЕНКО
Президент України 2005–2010 рр.

Шановні пані та панове!

Час до часу у житті трапляються речі, які важко збагнути. Саме так непросто буває сприйняти думку про насильницьку смерть невинних людей. Особливо важко змиритися з тим, коли смерть забирає десятки, сотні чи тисячі людських душ. При цьому, я не знаю нікого, хто взяв би на себе тягар визначити мірку, якою можна оцінити позбавлення життя мільйонів, мірку, якою можна виміряти людську трагедію гігантського масштабу, мірку, завдяки якій можна було би переказати адекватне уявлення про глибини цього невимовного жаху.

У часи існування СРСР тема Голодомору була однією із найбільших таємниць кремлівського режиму. Якби наше сьогоднішнє зібрання відбувалося тридцять три роки назад, то його організаторів неодмінно би ув'язнили й відправили на Колиму. Туди помандрували би і Степан Іванович Кубів, й Іван Васильович Васюник. Але що саме збирався сховати від людей комуністичний режим? Чому комуністи так хотіли, щоб у нас почалася амнезія? Чому нас намагалися переконати, що це Господь Бог покарав українців поганим урожаєм? Чому так довго нам говорили неправду?

Упродовж менше ніж трьох десятиліть – від початку 1920-х до середини 1940-х років – Україна пережила три голодомори. Чи не забагато це для одного народу? При цьому, російська політика формування безпам'ятності, як індивідуальної, так й колективної, досягла чималих успіхів. Бо варто поставити одне просте запитання: “От якщо ми з вами схочемо сьогодні вшанувати жертв першого голодомору ХХ сторіччя в Україні – голоду 1921–1923 років, який забрав 3,5 мільйони людських існувань, чи маємо куди принести квіти?”

Зараз ми говоримо про пам'ять, про те, чому вона для нас важлива. Якщо у людей немає пам'яті, вони ніколи не зможуть задуматися про відродження Нації і Держави. Що зможе відновити той, хто нічого не пам'ятає? Як ви повернетесь до своєї мови, якої не пам'ятаєте? І якщо ми це усвідомлюємо, ми легко зрозуміємо, чому наша мова, наша історична пам'ять є резервуарами нашого Духу. Духу, який веде народ уперед, який перемагає на фронті. У війні завжди перемагає Дух. Не автоматична зброя та багатотонні бомби, а Дух. Саме тому маленька в'єтнамська нація змогла протистояти першій армії світу, а афганський народ переміг, якщо можна так висловитися, “другу армію світу”.

Щоб краще зрозуміти чим нас підточують зсередини, я наведу цитату одного відомого лиходія. Без цієї цитати мій виступ буде неповний. У 1927 році у листі до югославських комуністів Йосиф Сталін писав про те, що “селянство складає

основу армії національного руху”, й далі: “без армії не буває і не може бути потужного національного руху – якраз це й мають на увазі, коли кажуть, що національне питання за своєю суттю – це питання селянське”. Неважко зрозуміти, що нищення українського селянства у 1921–1923, 1932–1933, 1946–1947 роках мало на меті назавжди зняти в Україні з порядку денного питання національного руху, національного визволення, національного самоусвідомлення.

Я глибоко переконаний, що трагедія, яка зачепила у першу “голодовку” 3,5 мільйони, у 1932–1933 роках більше ніж 10 мільйонів, а у 1946–1947 роках ще 1,5 мільйона людей, була не випадковою. Це я вам стверджую, те що говорять усі експертизи, які провела українська наука. Якщо в когось є інші експертизи, будь ласка – проводьте наукову конференцію. Поставте це питання. Але нам треба вийти з цього цифрового блуду, який повторюється кожний рік. Мені тривожно на серці, коли українські науковці не можуть визначити, скільки жертв забрала Друга світова війна чи голод, який тричі повторювався в Україні між 1921 та 1947 роками. Уся оця недосказаність не тільки привносить погану мораль у наше суспільство, вона розхитує наші ряди, нашу цільність.

Я думаю, що ми доживемо до того часу, коли голод 1921–1923 років, який забрав 3,5 мільйони жертв, буде визнано геноцидом. Я думаю, що ми доживемо й до визнання геноцидом голоду 1946–1947 років. І розправу у Батурині 1708 року напевно колись визнають геноцидом. Завдяки цьому ми прийдемо до глибшого розуміння того, чим є для нас Росія.

Упродовж 350 років маємо один і той самий корінь нашого лиха – Москву. Тому маємо пам’ятати слова, які лунали в Україні вже не раз: “Геть від Москви!”. Якою б милою вона колись для когось не була, мусимо триматися від неї подалі, подалі від її мови та культури. Маємо утвердити наші національні пріоритети й повернутися до українського порядку денного.

Слава Україні! Героям слава!